

Eilandgevoelens

bert koerselman

eilandgevoelens

gigaboek

© 2015 Bert Koerselman
alle rechten voorbehouden

uitgave: www.gigaboek.nl
productie en distributie: www.uitgeven.nl

ISBN 9789462544987

1.

Freek Vreugdenhil zit stil voor zich uit te kijken in de wachtkamer van een psychiatrisch ziekenhuis in Oegstgeest. Buiten slaat de regen tegen de ruiten op deze gure meidag. Het lijkt wel herfst terwijl de zomer nog moet beginnen! Al een half uur wacht hij om naar binnen te worden geroepen bij de psychiater. Hij is uitgenodigd voor een gesprek over zijn moeder, Sjoukje Vlietstra, die enkele dagen geleden is opgenomen nadat ze zo ongeveer door het lint was gegaan. Freek ziet de hele situatie nog eens als een film aan zich voorbijtrekken. Een vreselijke nachtmerrie lijkt het allemaal nu hij erop terugkijkt. Met zijn zeventien jaren stond hij er ook nog eens helemaal alleen voor. Enige tijd geleden heeft zijn vader de benen genomen met de mededeling dat hij het niet meer zag zitten om nog langer bij 'dat mens' te blijven, met wie hij zijn vrouw bedoelde. Sjoukje Vlietstra is van nature wat zwaar op de hand en erg onzeker. Ze heeft snel de indruk dat ze alles fout doet en dat mensen haar minachten. Koos Vreugdenhil is de tegenpool van zijn inmiddels ex-vrouw en verdroeg het niet langer met haar te moeten samenleven. Sinds een jaar is de scheiding een feit en Koos Vreugdenhil is vanaf dat moment in geen velden of wegen meer te bekennen. Alles heeft hij achtergelaten om - zoals hij dat zelf zei - een nieuwe start te maken. Met moeite is zijn adres achterhaald om te melden dat zijn ex-vrouw is opgenomen. Pas enige tijd later bleek dat het adres inmiddels was veranderd. Tot nu toe heeft hij taal noch teken gegeven. Wel werd duidelijk dat hij al enige tijd bij een vriendin woont en Freek heeft het vermoeden dat hij al veel langer wat aanrommelde met vrouwen zonder dat iemand daar ook maar iets van wist. Freek kan het zijn vader eigenlijk maar moeilijk

vergeven, maar ja, egoïsme en egocentrisch gedrag zijn de man nu eenmaal niet vreemd! Telkens weer moest alles gebeuren zoals hij het zich wenste, alles en iedereen moest daarvoor buigen en dat werkte zijn moeder hoe langer hoe meer op de zenuwen omdat ze hierin niet altijd mee kon gaan.

Gaandeweg is Freek zich steeds meer gaan afvragen in hoeverre hij een échte vader aan hem heeft gehad. Nooit deed hij met z'n vader iets wat vaders normaliter met hun zonen doen. Nooit was er enige belangstelling voor wat zijn enige zoon bezighield. Nooit was er enige vorm van liefde waarneembaar. Langzamerhand is Freek tot de conclusie gekomen dat zijn vader voor hem niet meer is dan zijn biologische verwekker, een man die waarschijnlijk in een geile bui een kind heeft verwekt. Heeft hij eigenlijk wel de consequenties van zijn daad overzien? Hebben zijn ouders werkelijk kinderen gewild of was het een ongelukje? Hoe dan ook, het bleef maar bij één kind. Broers of zussen heeft Freek niet en dat is maar goed ook! Zijn moeder had dat waarschijnlijk nooit aangekund! Feit is wel dat hij nu helemaal alleen voor problemen staat die hem eigenlijk boven het hoofd groeien. Het mag nog een wonder heten dat hij zijn havo-diploma een paar weken geleden heeft weten binnen te halen en maar één keer een klas over heeft moeten doen!

Zijn moeder is, zover Freek zich kan herinneren, altijd een zwak poppetje geweest, iemand die een sterke persoon naast zich nodig heeft die haar kan ondersteunen. Helaas was haar keus destijds op Koos Vreugdenhil gevallen, een charmeur eerste klas en dat is hij nog steeds. Foto's uit het verleden laten zien dat zijn moeder vroeger een knappe meid was, geen wonder dat zijn vader voor haar is gevallen. Waarschijnlijk kwam hij pas later tot de ontdekking hoe deze vrouw werkelijk was.

Om één of andere reden weet zijn vader vrouwen naar zich toe te trekken met zijn schijnbaar innemende persoonlijkheid, zijn goede

uiterlijk, snelle babbel en goede positie in het bankwezen. Een mens die in de eerste plaats zijn eigen belang voor ogen heeft zonder rekening te houden met een ander. Steeds minder respect kan Freek opbrengen voor die man die hij zijn vader moet noemen.

De definitieve scheiding van haar man heeft Sjoukje Vlietstra niet kunnen verwerken. Freek heeft moeten aanzien dat zijn moeder - met wie hij een heel goede en sterke band heeft - is verworden tot een schimmige persoon, iemand die totaal geen eigenwaarde heeft en het leven nog maar nauwelijks aankan. Na een lange periode van dokteren, psychologische hulp en dagopvang is de situatie enkele dagen geleden dusdanig uit de hand gelopen dat opname nog de enige oplossing was. Maar hoe moet het nu verder? Vertwijfeld vraagt Freek zich af wat hij nu moet doen. Alleen in het grote huis achterblijven is geen optie. Ach ja, tante Nienke - een nicht van zijn moeder - zal zich wel weer over hem ontfermen, dat gebeurde in het verleden wel vaker als zijn moeder een inzinking had. Tante Nienke heeft ook het nodige achter de rug door de scheiding van haar man maar dat was in ieder geval minder traumatisch! Bovendien schijnt ze weer een relatie te hebben met een zeeman, hoewel ze niet samen wonen. Na de scheiding is ze verhuisd naar Texel. Ze heeft haar werk als kunstschilder, een vak waarin ze zich helemaal kan uitleven. Bovendien heeft ze een behoorlijke alimentatie van haar ex-man, oom Sjoerd, die neuroloog is, omdat ze nog één studerende zoon heeft. Bovendien heeft ze een uitkering als mede-eigenaar van het bouwbedrijf dat de familie toebehoort. Haar dochter Fraukje is als arts ergens in het zuiden van het land werkzaam in een ziekenhuis. Vaag herinnert Freek zich hoe trots oom Sjoerd was op zijn dochter die altijd goede resultaten op school boekte.

Ineens slaat Freek de schrik om het hart. Het zal toch niet waar zijn dat hij definitief bij tante Nienke in huis wordt opgenomen, in die

tot woonhuis verbouwde boerderij op Texel...? Wat moet hij in vredesnaam in die negorij beginnen als geboren en getogen Amsterdammer? Net als de paniek bij hem wil toeslaan komt het onderwerp van zijn gedachten de wachtkamer binnen en na hem begroet te hebben komt ze naast hem zitten. Bemoedigend begint ze: 'Zit maar niet te veel over je moeder in, jongen. Ze komt er heus wel weer overheen als ze een tijdje goede therapie heeft gehad.'

Freek knikt stom en geeft geen antwoord. Hij weet wel beter, hij kent zijn moeder als geen ander en hij heeft haar de laatste tijd van heel dichtbij meegemaakt en gezien hoe hard ze achteruitging.

'Eerst maar het gesprek met die psychiater zien door te komen,' wimpelt hij de goedbedoelde opmerking van zijn tante af.

'Ik ga met je mee. Dat vind je toch wel goed?'

'Natuurlijk! Graag zelfs. Dat hadden we toch ook afgesproken!?'

Freek weet met moeite een dankbaar lachje om zijn mond te toveren, wetend dat zijn tante het goede met hem voorheeft.

Het gesprek met de psychiater werpt eigenlijk nauwelijks een nieuw licht op de situatie.

'Mevrouw is erg in de war en het wordt nog een lang proces om de juiste medicatie te vinden,' deelt hij mee.

'Dat komt mij niet onbekend voor, dokter. Mijn moeder is al jaren onder doktersbehandeling en tot op heden blijkt geen medicijn afdoende.'

'Kom, kom... niet zo somber, jongeman! De situatie is nu heel anders. Ze is nu opgenomen en we kunnen haar dagelijks observeren en dat zullen we ook zeker doen!' probeert de psychiater Freek gerust te stellen maar Freek blijft somber kijken. Tante Nienke kijkt naar haar achterneef en voelt intens medelijden.

'Ja, ziet u, dokter. Mijn neef heeft natuurlijk al het nodige achter de rug en heeft vooral de laatste tijd alleen maar achteruitgang bij zijn

moeder geconstateerd. Bovendien staat hij toch helemaal alleen voor dit vraagstuk en dat is beslist geen sinecure voor een jongen van zijn leeftijd!’ probeert tante Nienke hem te verdedigen.

‘Maar natuurlijk begrijp ik dat! Ik denk zelfs dat de grootste zorg nu eerst even naar jou uit moet gaan, eh...’

‘Freek, dokter. Ik heet Freek,’ vult Freek aan als hij merkt dat de psychiater zijn naam is vergeten.

‘Natuurlijk, eh... Freek.’

‘Dat probleem lossen we wel op. Je gaat voorlopig met mij mee naar Texel,’ beslist tante Nienke.

Freek kan nog net binnenhouden dat hij daar al bang voor was.

‘Wietze is de komende tijd ook thuis, misschien kunnen jullie samen iets ondernemen,’ bedenkt tante Nienke vrolijk. ‘Dat zou weleens heel goed voor jullie allebei kunnen zijn,’ vervolgt ze nog.

Even glimlacht Freek om haar woorden. Ze bedoelt het allemaal zo goed en eigenlijk is er geen andere oplossing, maar om iets met die slome Wietze te ondernemen lijkt hem op dit moment niet heel erg aantrekkelijk. Vaag ziet hij Wietze voor zich, het is al even geleden dat hij hem voor het laatst heeft gezien. Hij herinnert zich een echte Fries met blond krullend haar en fletsblauwe ogen. Een jongen die niets goed kan doen in de ogen van zijn vader en ook met zijn stiefvader schijnt hij niet goed overweg te kunnen. Een stoethaspel van het zuiverste soort die zich door alles en iedereen op de kop laat zitten. Hij studeert in Amsterdam maar wat precies weet Freek even niet, iets met verpleging of zo.

‘Hoeft Wietse dan niet naar college in Amsterdam?’

‘Daar hebben we het nog wel over,’ vindt tante Nienke die de ingegane weg van het gesprek niet erg ter zake vindt.

‘Goed, ik houd u op de hoogte en als u vragen heeft schroomt u dan niet om die te stellen. Wij staan ook graag voor de naaste familie klaar,’ beëindigt de psychiater het gesprek.

Tante Nienke vat gelijk de koe bij de horens en als ze in de auto wegrijden beslist ze kordaat: 'We gaan gelijk naar Amsterdam om wat spulletjes van jou op te halen en rijden dan door naar Texel.'

Tante Nienke start de motor en gedecideerd stuurt ze de wagen van de parkeerplaats de weg op.

Freek begrijpt dat hij tegen de ontstane situatie niets in kan brengen en laat alles maar over zich heen komen. Eigenlijk wil hij ook helemaal niet in hun grote huis in Amsterdam achterblijven, hij voelt zich er helemaal niet veilig. Maar Texel...! Moedig probeert hij de negatieve gevoelens van zich af te zetten. 'Ik bezorg u wel veel overlast, tante Nienke!'

'Hoe kom je daar nou bij! Zet dat idee alsjeblieft uit je hoofd. Je bent mijn neef en de zoon van mijn lieve nicht. Ik doe dit graag, zowel voor jou als voor mijn nicht!'

'Dankuwel, tante Nienke, ik zal...'

'Houd nou eens op met dat 'tante', dat klink zo oud en daar ben ik veel te ijdel voor. Voortaan noem je me gewoon Nienke.'

'Goed dan... Nienke. Ik zal proberen om u... eh... je niet te veel tot last te zijn, dat beloof ik.'

En dan komen de tranen. Ogenblikkelijk zet Nienke de auto langs de kant van de weg en slaat een arm om Freek heen, die hartstochtelijk al zijn emotie van zich af huilt.

'Huil maar, daar heb je gewoon recht op na alles wat er is gebeurd!' troost ze haar achterneef. Zelf houdt ze het ook maar met moeite droog.

Als ze even later het huis in Amsterdam-Zuid bereiken en de nodige zaken hebben ingeladen sluit Freek zorgvuldig af. Terwijl hij weer naar de auto loopt kijkt hij nog even om. Iets in hem zegt dat zijn leven een geheel andere wending zal nemen en dat hij hier nooit meer zal wonen...

Onderweg naar Texel wordt er eerst niet veel gesproken. Freek overdenkt hoe de familiebanden in elkaar steken. Tante Nienke die eerst met oom Sjoerd getrouwd was komt al sinds jaar en dag bij hen thuis over de vloer. Eigenlijk is tante Nienke meer een vriendin dan een nicht van zijn moeder. Ze hebben dezelfde opa, Freeks overgrootvader dus die een bouwbedrijf had in de Wieringermeer. Hij had twee zonen en die zonen hadden allebei maar één dochter, tante Nienke bij de ene zoon en zijn moeder bij de andere zoon. Er waren dus geen zonen om het bedrijf voort te zetten, hetgeen een groot verdriet voor zowel Freeks overgrootvader als voor zijn beide zonen was. Na het overlijden van de laatste van de drie firmanten wordt het bedrijf nu bestuurd door vreemden en Freeks moeder en tante Nienke zijn mede-eigenaar. Vandaar dat beiden een heel aardig inkomen hiervan hebben!

‘Wat ben je stil!’ concludeert tante Nienke.

‘Dat kan ik van jou ook zeggen,’ is Freeks nuchtere antwoord.

‘Ik vind het fijn dat je de komende tijd mee naar Texel wilt, je zal zien dat je het naar je zin hebt.’

‘Vast wel,’ liegt Freek. ‘Ik ben nog nooit bij je op de boerderij geweest. Ik ben heel erg benieuwd!’

‘Het is een heerlijk ruim huis geworden na de verbouwing. Uiteraard is het geen boerenbedrijf meer hoewel Wietze best aardigheid heeft in het verbouwen van groente. Als hij thuis is is hij regelmatig te vinden op het land om het huis in een boerenoverall,’ glimlacht Nienke.

‘Hij studeert dus nog steeds in Amsterdam?’

‘Ja, hij moet nog één jaar, dus volgend jaar zomer is hij helemaal klaar met zijn studie. Dan maar zien dat hij als fysiotherapeut aan het werk kan. Tja... de medische wereld zit mijn beide kinderen in het bloed, hebben ze van hun vader.’

‘En Fraukje?’ vraagt Freek, niet wetend dat hij daarmee een pijnlijk

onderwerp aansnijdt.

‘Tja...! Die is als aankomend arts verbonden aan een ziekenhuis ergens in het zuiden van het land. Ik weet niet eens waar. Helaas is het contact na de echtscheiding verbroken. Fraukje is een echt vaderskindje, papa voor en papa na. Die twee zijn altijd twee handen op een buik geweest. Wietze heeft altijd meer naar mij getrokken en eerlijk gezegd voel ik zelf ook meer een band met hem dan met mijn dochter.’

‘Wat erg voor je dat het contact verbroken is, eigenlijk is dat tussen mijn vader en mij ook,’ zegt Freek een beetje sip.

Na een korte stilte vraagt Freek verder. ‘Fraukje en Wietze schelen ook nogal wat in leeftijd, toch?’

‘Ja, zeven jaar! Dat was in hun kindertijd natuurlijk een enorm verschil. Fraukje is al bijna dertig en Wietze is drieëntwintig. Eigenlijk zijn ze dus niet samen opgegroeid, het grote leeftijdsverschil maakte dat hun belevingswereld natuurlijk heel verschillend was! Toen Fraukje naar de middelbare school ging moest Wietze nog aan de lagere school beginnen!’

Al keuvelend hebben ze de veerboot in Den Helder bereikt en maken ze de overtocht. Als ze op Texel aankomen kijkt Freek belangstellend om zich heen. Best mooi, die eilandnatuur maar zou hij zich hier als rasechte Amsterdammer ooit thuisvoelen...!?

2.

Twee weken is Freek nu onder dak bij Nienke op Texel. Hij verveelt zich dood en loopt met zijn spreekwoordelijke ziel onder de arm. Het is nu begin juni en dat betekent voor Texel dat het toeristen-seizoen langzaam op gang komt. Freek kijkt verwachtingsvol uit naar het bruisende sfeertje dat dit met zich meebrengt. Tot nu toe waren alleen de 'grijze golf' en mensen met jonge, niet-schoolgaande kinderen op het eiland, publiek dat doorgaans zijn eigen gang gaat en weinig leven in de brouwerij brengt.

Op een regenachtige morgen begint hij een gesprek met Nienke terwijl ze in de grote woonkeuken aan de tafel koffiedrinken.

'Ik zou eigenlijk wat te doen moeten hebben, ik loop hier maar wat nutteloos rond.'

Nienke neemt haar achterneef eens grondig op. Hij ziet er magertjes en ongelukkig uit. Wat wil je ook na alles wat hij de laatste tijd heeft doorstaan! 'Ik kan me dat eigenlijk best voorstellen. Je bent ook zo'n echt stadsmens! Mis je Amsterdam erg?'

Freek knikt bevestigend. Hij voelt de emotie in hem opkomen bij de naam Amsterdam ook al weet hij eigenlijk niet eens wat hij dan zo van Amsterdam mist. Vrienden heeft hij er niet en ook nooit gehad, alleen maar wat oppervlakkige contacten met jongens en meisjes van school en van de jeugdvereniging uit de kerk, maar dat is nu allemaal voorbij. Eigenlijk was het niet mogelijk om vriendschappen te onderhouden, hij kon ze immers nooit eens gezellig meenemen naar huis! Diep in zijn hart schaamde hij zich voor zijn thuissituatie. Zijn moeder die altijd de indruk wekte ieder moment in te kunnen storten, zijn vader die zelfs naar jongelui de gevierde bink uithing! Nee, het was veel veiliger om maar niet te veel

contacten te hebben maar dat heeft hem wel een teruggetrokken en ook eenzame jeugd opgeleverd waar hij niet met veel plezier aan terugdenkt.

‘Heb jij een leuke jeugd gehad, Nienke?’

Verbaasd om deze omslag van het gesprek kijkt Nienke hem aan.

‘Waarom vraag je dat?’

‘Gewoon... Ik ben er benieuwd naar.’

Nienke kijkt even in gedachten voor zich uit. Freek kijkt haar afwachting aan.

‘Ja, ik kijk met plezier terug op mijn jeugd, eerst in Friesland en later in de Wieringermeer. Mijn opa is op een gegeven moment een bouwbedrijf begonnen in de Wieringermeer. Mijn vader had in Friesland een leidinggevende functie bij een groot bouwbedrijf maar uiteindelijk is hij opgenomen in de directie van mijn opa’s bouwbedrijf, evenals jouw opa, zijn broer dus. Dat heeft de hele familie geen windeieren gelegd, het bedrijf groeide uit tot een bloeiende onderneming en is dat tot op de dag van vandaag. We hebben het financieel altijd heel royaal gehad.’

Even blijft het stil in de gezellige woonkeuken van de Texelse boerderij. Dan lijkt Nienke uit haar overpeinzing te ontwaken. ‘Maar goed, eigenlijk was dat niet helemaal jouw vraag.’ Nienke kijkt hem even glimlachend aan.

‘Nee, dat was inderdaad niet mijn vraag. Rijkdom zegt mij zo weinig, ik kan daarover meepraten. Wij wonen in een prachtig huis - een villa bijna - in een mooie wijk van Amsterdam, maar het heeft mij niet de echte rijkdom gebracht die je in zo’n situatie mag verwachten!’

Nienke knikt begrijpend en vervolgt haar verhaal.

‘Ik heb fantastische ouders gehad, we hadden een echt warm en harmonieus gezin. Ik was enig kind en misschien daardoor ook wel een beetje verwend. Toen we vanuit Friesland naar de Wieringer-

meer verhuisden vond ik dat eerst verschrikkelijk! Jouw grootouders waren al eerder vanuit Friesland naar de Wieringermeer vertrokken; ik weet dat jouw moeder dat eerst ook verschrikkelijk vond en dat schiep een band. Al heel snel trok ik veel met jouw moeder op, we werden echte vriendinnen.

De familieband was heel hecht en jouw moeder en ik schelen niet veel in leeftijd. Eigenlijk was ze een heel teruggetrokken meisje, veel vriendinnen had ze geloof ik niet maar ik heb tot op de dag van vandaag goed met haar kunnen opschieten. Pas op latere leeftijd werd ze steeds labieler en eerlijk gezegd heb ik de indruk dat je vader daar niet zo goed mee overweg kon.'

'Nee, vertel mij wat!'

'Mijn ouders hebben Friesland nooit op kunnen geven, zij waren echte Friezen en het voelde voor hen bijna als verraad dat ze Friesland verlieten. Onder andere om die reden heeft mijn opa in die tijd een mooi zomerhuis gekocht vlak bij Sneek, het gebied waar onze hele familie is geboren en getogen. Dat huis was voor de hele familie en om de beurten gingen we er naartoe.'

'Wat is er met dat huis gebeurd? Is het later verkocht?'

'Ja, toen opa overleed is het verkocht en het geld is in de nalatenschap gestopt. Toen mijn opa overleed - oma was al een paar jaar eerder overleden - was er behoorlijk wat te erven. De notaris heeft bemiddeld in het maken van een eerlijke verdeling want er stond niets op papier. Beide broers hebben ieder de helft geërfd en toen mijn vader overleed heb ik weer van hem geërfd. Daar hebben we toen deze boerderij van gekocht als tweede huis. Voor mijn scheiding woonden we in Leiden, zoals je weet. Toen jouw grootouders gestorven waren heeft jouw moeder haar deel weer geërfd en daar is het huis van gebouwd waarin jullie nu nog wonen.'

'Dus dat huis is helemaal niet gebouwd van het geld van mijn vader omdat hij zo'n goede baan had!'

‘Welnee, in die tijd was je vader maar gewoon een bankemployé, pas later heeft hij zich omhoog kunnen werken. Het huis is na de scheiding van je ouders ook weer aan je moeder toegewezen omdat het op haar naam staat en je ouders niet in gemeenschap van goederen zijn getrouwd. Dat wilde je opa om één of andere reden niet. Hij heeft er alles aan gedaan om dat te bewerkstelligen...’

‘Waarom weet ik dat allemaal niet!?’ vraagt Freek zich vertwijfeld af.

Omdat er bij jullie thuis niet echt gepraat werd, wilde Nienke zeggen, maar ze slikte de woorden bijtijds in. In plaats daarvan zegt ze: ‘Ach, is dat dan zo belangrijk?’

‘Ik vind van wel! Mijn vader slaat zich altijd op de borst dat hij zoveel bereikt heeft maar goed beschouwd speelde hij mooi weer met de centen van z’n schoonouders!’

‘Niet helemaal natuurlijk, hij heeft veel bereikt in zijn carrière, dat moet je niet uitvlakken.’

‘Mmm...’ is het enige commentaar van Freek waarmee hij aangeeft het niet met Nienke eens te zijn.

‘Hoe kijk jij terug op je jeugd?’ probeert Nienke voorzichtig. ‘Of praat je daar liever niet over?’

Freek haalt zijn schouders op. ‘Och... wat valt er over te zeggen! Je begrijpt dat mijn moeder niet de vrolijkste moeder is, ook al kan ze daar niets aan doen. Ik heb nog steeds een enorme goede band met haar maar haar labiele karakter heeft wel voor een groot deel de sfeer in huis bepaald. En ja... mijn vader... wat moet ik daarover zeggen...! Hij was in ieder geval lang niet gelukkig met de situatie en zocht zijn vertier buiten de deur en zonder mijn moeder. Daar was hij egoïstisch genoeg voor!’

In ieder geval hebben mijn vader en moeder elkaar niet versterkt om met plezier in het leven te staan, ze hebben elkaar behoorlijk in de weg gelopen. Geen wonder dat ze op een gegeven moment klaar

met elkaar waren en gingen scheiden. Vooral mijn vader heeft dat doorgedrukt, hij wilde weer vrij zijn.'

Nienke is verbaasd over zoveel volwassen wijsheid van haar achterneef. Wat heeft deze jongen zijn thuissituatie feilloos ingezien!

Na een korte stilte komt Freek weer op het vorige onderwerp terug. 'Ik wil echt wat te doen hebben, dus ik denk dat ik hier op Texel een baantje ga zoeken, het kan me niet schelen wat ik moet doen. Ik wil me graag nuttig maken.' Nienke moet even omschakelen bij deze verandering van onderwerp. Na een korte denkpauze antwoordt ze: 'Natuurlijk ben je daar vrij in maar het lijkt mij beter dat je eerst wat op verhaal komt na alle ellende die je achter de rug hebt, en wat kracht opdoet! Je zult nog heus wel het nodige te verstouwen krijgen de komende tijd!' probeert Nienke voorzichtig. 'Ik wil zo graag dat je een beetje tot jezelf komt en nadenkt hoe je nu verder wilt en wat je eventueel wilt studeren, want je schoolresultaten zijn daar naar. Ik stel voor dat je de zomerperiode gebruikt om na te denken wat je verder wilt. Bovendien weten we over een paar maanden ook meer hoe het met je moeder gaat.'

'Daar heb je wel gelijk in maar ik kan daar ook wel over nadenken als ik een baantje heb.'

'Ik waardeer het in je dat je je handen uit de mouwen wilt steken als je maar bedenkt dat werk hebben op dit moment voor jou geen absolute must is. Ik vind het belangrijker dat je het een beetje naar je zin hebt.'

Freek lacht ineens bevrijdend naar zijn tante. 'Je bent een mooi mens, je verwent me veel te veel,' zegt Freek spontaan vanuit de grond van zijn hart. Nienke krijgt er een brok van in haar keel en pakt over de tafel even zijn hand. 'Weet dat je hier altijd welkom bent, Freek,' zegt ze met emotie in haar stem. Ze staat op om nog eens koffie in te schenken maar vooral om zich een houding te geven.

‘Woont jouw vriend ook op Texel?’ wil Freek weten.

‘Jazeker, hij woont aan de andere kant van het dorp. Je zult hem de komende tijd wel leren kennen want hij zal wel gauw weer thuiskomen. Hij zit op de grote vaart en weet nooit precies wanneer hij weer thuis is.’

‘Lijkt me niet zo leuk voor jou!’

‘Och... dat weet je als je partner zeeman is, het went heus wel. Vroeger was dat natuurlijk heel anders. Sjoerd had natuurlijk ook onregelmatige diensten als neuroloog, maar hij kwam in ieder geval iedere dag thuis.’

Freek knikt maar durft niet verder te vragen naar oom Sjoerd, bang om een pijnlijk onderwerp aan te snijden.

‘Wietze komt morgen voor langere tijd thuis,’ verandert Nienke van onderwerp. ‘Hij heeft nu ook zomerreces en ik geloof dat hij pas in september weer naar zijn kamer in Amsterdam gaat om zich weer te wijden aan zijn studie.’

‘Dan zal hij het bruisende studentenleventje nog best gaan missen hier op Texel,’ concludeert Freek.

‘Och, dat zal nog wel meevallen. Wietze is niet zo’n uitgaanstype. Hij is graag in de natuur en werkt graag in de tuin, dus hij zal zich hier heus wel weer lekker uitleven!’

‘Hoe gaan we alles inregelen, want ik slaap nu toch in zijn kamer?’ vraagt Freek bezorgd.

‘Welnee, daar is hij allang uitgegroeid! Hij heeft al jaren de zolder boven mijn atelier als eigen plek ingericht. We gaan er zo even kijken, want ik moet er toch de stofzuiger even doorheen halen.’

‘Laat mij dat maar doen, kan jij lekker verder werken en maak ik me gelijk even nuttig. Moet zijn bed ook nog worden opgemaakt?’

Nienke moet lachen om de energie die de jongen spontaan aan de dag legt. ‘Ik zal je zo instructies geven, dan kan jij aan de slag en kan ik inderdaad weer verder met mijn opdracht.’